

FAES (*Jozef-Godfried*), Missionaris van Afrika (Witte Pater) (Antwerpen, 1.10.1874 — Lusaka, 19.10.1905). Zoon van Cornelis en van Megens, Josephina.

Na voltooid humaniorastudies op het kleinseminarie te Hoogstraten, begaf de jonge Faes zich naar het noviciaat der Witte Paters te Maison-Carrée (Algiers, oktober 1897). Hij werd priester gewijd te Karthago (Tunesië, 9 september 1899). Op 25 mei vertrok hij uit Napels met vijf andere confraters naar het vikariaat Opper-Congo. Over de Zambezi-stroom en het Nyasa-meer kwam de karavaan op 16 augustus behouden te Boudewijnstad aan. Acht dagen later is hij te Mpala, zijn eerste missiepost, bestuurd door E. P. Huys. Te Mpala bekwaamt Pater Faes zich in de Swahili-taal. Als hij ze meester geworden is, wordt hij professor van Latijn in het klein-seminarie, onderwijst en doopt, krijgt bezigheid in de drukkerij en gaat ook met zijn overste de dorpen rondom de missiepost bezoeken. Eens kwam hij in een van die dorpen en zag er een afgod staan. Weldra lag die ten gronde, afgezaagd door de jeugdige missionaris.

In juli 1902 verhuist hij naar het Noorden, nl. naar Lusenda, in de Masanze-streek. Daar zal hij werken onder de overbewoners van het Tanganika-meer en onder de Babembe: « De wilde Babembe van het gebergte dat hier langs het meer oprijst, dalen van de hoogten af tot in de vlakte, om hun woonst te vestigen in de nabijheid der zending. Alles voorspelt dat die talrijke bevolking het christelijk onderricht met vreugde zal ontvangen en aanhoren », schreef Mgr Roelens in zijn verslag over het jaar 1903.

Doch reeds op 15 juli 1903, scheept Pater Faes in op de *Santo Vitore*, de tweemaster van de missie. « Morgen ga ik op reis voor twee maanden, » schrijft hij naar zijn familie. Mgr Roelens roept mij terug naar Boudewijnstad, om met hem mee te gaan naar de Urua-streek. Daar zal ik dan verblijven totdat ik nogmaals ievers anders geroepen word. 't Is allemaal gelijk: » Gods wil en voor 't welzijn der negers. »

Het meer was onstuimig en bezorgde de opvarenden veel last, ook toen ze konden over-

stappen op de steamer *Delcommune*, die op de rotsachtige oevers te Mpala grote avarij opliep. In't voorbijgaan zette Pater Faes voet aan wal bij de voormalige missie te Kibanga, « waar » zoovele zendelingen onzer missie en zoovele » christene negers hun leven gelaten hebben... » De puinen van dit oude missiehuis doen waar- » lijk pijn aan 't harte; 't gemoed schiet vol » als men de getuigen ziet der werken, die onze » eerste zendelingen daar verricht hebben... »

In Urua was de missie gans anders dan in Mpala en Lusenda. « Daar immers had ik negers » die reeds christen waren. Nu zijn het nog » ware wilden hier in deze streek. Zij volgen wel » de katechismus, maar min of meer met tegen- » zin... Ze zijn bang van alles wat het geloof » uiterlijk heeft, zoals het doopsel en de andere » sacramenten... »

In september 1905 vinden wij Pater Faes terug te Lusaka, alwaar hij stierf: « Hij werkte » er met een buitengewonen ijver aan het » groote werk der vorming der geloofsonder- » wijzers. Alles duidde in hem eene bloeiende » gezondheid en een gelukkig en hoopvol » apostolaat aan. Eerwaarde Pater Faes was » een der gelukkigen welke de koorts om zo te » zeggen nooit kwelde », lezen we in een brief aan Eerw. Pater Huys. Na vier dagen ziek geweest te zijn, stierf Pater Faes aan bloedopdrang in de hersenen. « De school der geloofs- » onderwijzers verliest in hem eenen welbemin- » den en goedhartigen vader en wij allen, eenen » confrater vol vroolijkheid en verkleefdheid. » Hij was waarlijk alles voor allen geworden.

In een van zijn brieven uit Mpala (7 februari 1901) drukt de missionaris zijn vreugde uit om de geboorte van zijn neefje Richard. Hij vraagt aan de gelukkige moeder, zijn zuster, dat ze haar kind vroegtijdig van zijn oom Jozef zou spreken: « Mijn vurigste wensch ware dat het ook later » een zending weze, die onbevreesd de zee » oversteke om verre van zijn vaderland Gods » heilig woord te gaan verkondigen », zo schrijft hij. Die wens is heerlijk in vervulling gegaan. De kleine Richard Cleire van toen voert thans de titel van bisschop en is de herder van het Apostolisch Vikariaat Kasongo, in Belgisch-Congo.

20 augustus 1955.
P. M. Vanneste.

[J. S.]